

И дветѣ жертви насочиха своитѣ вързани ржце, по които се залепиха изведнажъ по нѣколко разтреперани пръсти! Тая сцена никога нѣма да се изглади отъ моята паметъ; помня я и я гледамъ като днесъ.

Родителитѣ на осжденитѣ, вижда се работата, че бѣха разбрали вече истината, а може би бѣха видѣли и направата на бесилкитѣ въ града, та затуй дойдоха съ такъвъ плачъ въ затвора. Тѣхното дожаждане не било позволено, защото щомъ захванаха да си пѣхатъ въ прозореца ржцетѣ, нападнаха ги ваптии, които съ блѣскане и шибане ги откопчиха отъ прозореца. Дордето това произхождаше, третия осжденъ Кирковъ, ни пришенна скришно отъ двамата си другари, че тѣхъ ще ги бесятъ; за това той знае още отъ Търново...

Подиръ замиването на нещастнитѣ жеби, на вътрешната врата на нашия каушъ се появи единъ момъкъ, Тасо Лалевъ, който е билъ подъ слабъ полицейски надзоръ и въ сжщото време съобщителъ между града и затвора. Той поиска да говори, но сълзи и хълцания го задушиха, устата си не можа да отвори. Ние разбрахме още единъ пътъ въ какво се състои работата, т. е. че бесилкитѣ се готвятъ вече; но нищо не се решихме да говоримъ.

— Какво има, Тасо? Какво се чува навънъ? попитаха изведнажъ Пешевъ и Карагѣзовъ, устата на които бѣха изсъхнали.

— Охъ, братко, братко! Кой се надѣваше на това... отговори Тасо и се изгуби отъ дупката цѣлъ цѣленичккъ ваявъ въ сълзи.

Общо мълчание и униние последва по между ни после явяването и изчезването на Тасо. Както ние, така и тримата злощастници, можаха да разбератъ вече какво ги очаква на другия день. Никой не смѣеше да вземе думата да наруши тишината и да направи тълкувание на Тася. Всѣки гледаше на преде си. Тодоръ Кирковъ, следъ едно глухо изпѣшкване, дигна горда глава, подпрѣ се на колѣно и вапъ.

— Сбогомъ, мила майко, сбогомъ, драги приятели... Придружъ го и Ст. Пешевъ. Кое сърце можеше да остане чуждо на тая предсмъртна пѣсенъ?

Пѣсента бѣ ушла; тя приличаше по вѣчето на плачъ, на сълзи и на тамянь, отколкото на пѣсенъ въ пълния смисълъ на тая дума. Ние, т. е. нашия синджиръ, останаме вкаменени, не смѣехме да се погледнемъ единъ другъ въ лицето, като че ние бѣхме виновницитѣ, като че ние щѣхме да изпълваме на другия день грозната присяда. Отъ една страна сагоговѣхме предъ свещената пѣсенъ на жертвитѣ, а отъ друга се чувствувахме, че като оставя-